

SI MAI T'OBLIDAVA, JERUSALEM

Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que m'oblidi de la mà dreta.
Que m'oblidi de la mà dreta, que recordi l'esquerra,
que recordi l'esquerra, que es tanqui la teva dreta,
que s'obri la teva boca vora la porta.

Recordaré Jerusalem
i oblidaré el bosc. La meva estimada recordarà,
obrirà els seus cabells, tancarà la meva finestra,
oblidarà la meva dreta,
oblidarà la meva esquerra.

Si el vent de l'oest no arriba,
mai no perdonaré les muralles,
ni el mar, ni a mi mateix.
Que m'oblidi de la mà dreta,
que em perdoni la mà esquerra.
Oblidaré tota aigua.
Oblidaré la meva mare.

Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que oblidi la meva sang.
Et tocaré el front, oblidaré el meu.

Mudaré la veu
un altre cop i per última vegada
per fer la més terrible de les veus
o bé emmudir.

CAFETERIA A LA CIUTAT VELLA DE JERUSALEM

Ja fa molts anys que visc a la meva ciutat
i ara cada cop són menys les veus que em demanen
i em diuen: vine, no parlis així, seu i reposa.
I en canvi es multipliquen les veus on sóc inclòs, anònim:
campanes, tocs de corn i anuncis a la ràdio.

Així doncs, puc escapar-me sense que ningú se n'assabenti
i seure en una cafeteria on tothom es distreu amb jocs d'atzar
entre joves excitats, jueus amb àrabs junts,
nois de carrer amb pàl·lids estudiants d'escola religiosa,
i el so de les fitxes dels seus jocs, la seva sort,
també són les voluntats de Déu i els seus jocs.

I unes columnes bizantines d'un color d'oli d'oliva
es drecen allà enmig i aguanten la volta del sostre.
Jo no tinc aquesta responsabilitat,
no tinc un estil tan definit,
així doncs, em puc aixecar
i anar-me'n.